

ГПУ з'ясує, куди подівся золотий батон Януковича

Генеральна Прокуратура взялася розслідувати викрадення цінностей із резиденції «Межигір'я». Про це у Facebook повідомив народний депутат Дмитро Добродомов. Водночас депутат висловив обурення, що правоохоронці взяли за викрадення «золотого батона» лише зараз: «Мене обурює, що до оприлюднення мною фактів цих крадіжок нікому з МВС та Генпрокуратури не було діла до цінностей вартістю в кількадесят мільйонів доларів, які мали б долучитися як речові докази до корупційних справ!».

7,7

у стільки мільярдів доларів оцінили статки бізнесмена Рината Ахметова. Мільярд знову очолив список ста найбагатших людей, які заробили свій капітал в Україні, розповів «Фокус».

Більша частина Львова залишилася без води через борги за електроенергію

Про це повідомили у Львівській міській раді. Як пояснюється, напружена ситуація з розрахунками Львівводоканалу зі Львівобленерго зумовлена постійним зростанням вартості енергоносіїв. Зокрема, з липня 2014 року по березень 2015-го тарифи виросли на 28%. Щомісячні нарахування за електроенергію збільшилися на 3 млн грн. Тому утворилася заборгованість. Також є великі боржники: тільки водоканали винні 5 млн грн.

5

Відомості.info

№16 (758)

23 - 29 квітня 2015 року

<http://www.vidomosti.info/>

Сьогодні

Відважний Джонні знову серед нас

Господь почув молитви солдата, побратими відтягнули його у безпечне місце, надали першу медичну допомогу... А далі — довгі дні боротьби за життя

Ще зовсім недавно Інтернетом ширилася інформація про необхідність зібрання допомоги на лікування волонтерів добровольцю Ігорю Приходою на псевдо Джонні. Відважний командир, великий патріот України стояв на грані життя та смерті. Та, завдячуючи Господу, небайдужим українцям і безмежній любові коханої Марічки, він сьогодні знову з нами. Говоримо про те, що болить, про будні та свята під кулями на Сході й те, як рятує віра від важких травм...

Ігор Приходай народився у Рівному, та все своє дитинство провів у бабусі в Рожищі. Тут закінчив садочок, саме тут обзавівся друзями, вірність яких уже випробувана і в радості, і в горі. Будучи підлітком, захопився лицарськими боями, активно займався історичною реконструкцією в Клубі живої історії «Гент» у Рівному, був учасником та організатором багатьох фестивалів. Життя хлопця було пов'язане з спортом. Це дало можливість поїздити по світу і знати багато друзів. Паралельно здобув освіту інженера-електрика. Доля так розпорядилася, що з Рівного хлопець переїхав жити і працювати до Харкова. В період, коли відбувалися історичні події на київському Майдані, Ігор був активним учасником Євромайдану в Харкові.

— Нікому не секрет, що вся влада Харкова підтримувала проросійські настрої, й, коли з'явився Майдан, його відразу ж хотіли подати за допомогою «Оплоту» і професійних «тітушок», людей зі спортивних клубів. Революцію в Харкові реально зробили фанати «Металіста». Якби не вони, то нічого би не було, — розповідає Ігор Приходай.

А далі було літо, буремні події на Сході... Й як не старався Ігор приглушити дивне почуття власної, як він висловився, неповноцінності, проте все-таки настав той момент, коли він твердо вирішив — незважаючи ні на що, має взяти до рук зброю

і стати на захист своєї Батьківщини. Обираючи серед великої кількості військових формувань, одне знав точно: це має бути добровольче об'єднання. Тож, коли друг із Рівного, котрий поділяв погляди Ігоря, запропонував вступити до батальйону ОУН, довго не роздумував, а спакував валізу та рушив до Києва.

— Разом із товаришем доїхали до навчального табору, посиділи там кілька днів і вирішили, що дарма втрачаємо час, сказали командувачу, що проходили купу вишколів, курси підготовки, одне слово, ми супербійці й нас негайно потрібно відправляти на фронт, — посміхаючись, розповідає співрозмовник.

Хоча на той час Ігор не тільки не вмів нормально вправлятися зі зброєю, а й перший свій автомат, тобто його макет, розбирав лише на Майдані.

— 27 листопада ми вже були в Писках. Мені дуже пощастило, бо потрапив у групу, де були досвідчені воїни — колишні афганці, хлопці, які воювали в «Айдарі», — розповідає Ігор. — На полі бою дуже швидко оволодіваєш військовою наукою, бо тут або вчишся, або помреш. Тож за три дні здобув навички поводження з автоматом, навчився чути, звідки стріляють, опанував ті мінімальні нюанси, які допомагають зберегти життя.

За словами Ігоря, якому прикрипили псевдо Джонні, перші дні було дуже страшно. Але пізніше, коли входив у курс справи, все сприймається як робота, щоправда, частим «погодним явищем» є дощ із куль. Оскільки позиції були передовими, а, як усім відомо, Писки — гаряча точка зіткнень, то основним завданням було стримувати першу хвилю наступу, доки прийде підкріплення. Стріляли ж постійно, а перемір'я було лише тоді, коли в сепаратистів закінчувалися набої й ті чекали чергового гумконвою. Після Мінських домовленостей послабшали хіба що обстріли з важкої артилерії, але в той час збільшилися стрілки.

Дивно видається позиція моніторингової місії ОБСЄ. В складі команди багато росіян. Таке враження, що сепаратисти добре знають, коли саме треба «робити тишу» на певному об'єкті. Неодноразово під час їхнього перебування в Писках фіксували, як бойовики активно звозили на свої позиції ящики з набоями й техніку. Розуміли всі, що ввечері тими «запасами» щедро «пригостять» українську сторону. За словами Ігоря Приходая, він як ройовий (командир позиції) зазедве стримував своїх побратимів від необдуманого кроку.

— Був такий випадок, коли до нас прибули члени ОБСЄ, — розповідає Джонні. — Походили, роздивилися, підкреслили, що у нас усе йде за планом Мінських домовленостей. Натомість на наші заперечення та прохання лишитися на кілька днів особливо не зважали. Аж раптом за п'ять метрів від їхньої автівки розірвався снаряд, неабияк налякавши членів місії, а нас, сказати чесно, це дуже здивувало. Щось у сепаратистів пішло не так...

За словами Джонні, до армії треба брати виключно за бажанням. Адже ти повинен реально усвідомлювати, що можеш бути поранений або ж повернутися додому так званним «вантажем 200». Звичайно, страшно всім, але твій страх береже тебе, а от коли він переходить у паніку, як це бувало у багатьох, тоді вже не врятуватися. Мабуть, через неусвідомлення самої суті війни багато військовиків, які отримали повістки, заводять дружбу з оковитою, чого не зустрінеш у добровольчих батальйонах. Як каже Джонні, найбільшим покаранням для добровольця є відправка додому.

Між добровольцями й армією встановлений контакт, вони з повагою ставляться один до одного, намагаються координувати свої дії. Хоч у армії є важка техніка, та не вистачає сучасного підходу, натомість у добровольців достатньо креативу та патріотизму, але немає важкого озброєння.

На жаль, останнім часом усе частішими є нарікання на людей, які добровільно пішли захищати свою країну. Незрозумілим, за словами нашого героя, є ставлення вищого командування до «Правого сектору». В свій час саме люди з цього формування безстрашно йшли в бій, захищали села, вмирили за Україну, їм дякували, шанували, а нині ситуація змінилася. Не так давно угруповання ОУН сказали здати зброю, мотивуючи це тим, що їй потрібно зареєструвати, а членам цього батальйону — вступити до лав армії. Запитую, чи ж не краще це для самих добровольців, адже все-таки військовим виплачують заробітну плату, і чую у відповідь слова справжнього патріота: «Я їхав туди країну захищати, а не гроші заробляти». Добровольці вже давно розчарувалися у вищому командуванні ЗСУ, бо бачили багато випадків, коли накази суперечили здоровому глузду. А от для оунівців справжнім прикладом патріотизму є їхній командир Микола Коханівський, який завжди стоїть у першій лінії оборони та не ховається за спинами солдатів.

На полі бою вражає не тільки безстрашність вояків, а й взаємовиручка та підтримка один одного, справжня чоловіча дружба, коли заради побратима не шкода власного життя. Наприклад, пригадав Джонні,

ні, його побратим на псевдо Дим під шквальний обстріл зі сторони сепаратистів повз декілька метрів до пораненого солдата. Отримавши важке поранення в спину, не полишив задум врятувати товариша. А коли, діставшись до нього, зрозумів, що той мертвий, уже й сам не зміг повернутися назад. Хлопець лежав, стікаючи кров'ю, аж доки побратими не відбили атаки бойовиків та витягли його зазедве живим.

Гірким спогадом лишилися в пам'яті нашого героя образливі слова деяких жителів Сходу, які називали їх «українськими карателями», проклинали, коли вивозили місцеве населення Писків до Красноармійська, подали від бойових дій.

— Хороших людей там теж багато, — підкреслює Ігор. — Один дядько з Тоненького постійно лагодив нам генератори, натомість ми возили йому їжу. Ділилися харчами з усіма, адже завдяки волонтерам мали все необхідне. Підсумовуючи те, що відбувається в нашій країні, впевнений, що нам варто будувати Європу в Україні. Вперше за стільки років Схід і Захід згуртувалися, а разом ми — сила.

12 березня Джонні, напевне, запам'ятає на все життя. Саме цього дня, коли він повертався з наради разом із побратимом Тором, почався артобстріл. Згодом за кілька метрів від них розірвався снаряд...

— Я не відчував болю, тож спершу озирнувся, аби дізнатися, що з товаришем, і лише згодом зрозумів,

що отримав поранення в ногу та пахову зону, — розповідає Джонні. — З медичної підготовки добре пам'ятаю, що коли уражена пахова артерія й не надана вчасно меддопомога, то жити лишається кілька хвилин. Тож, готуючись до неоправданого, вирішив помолитися...

Видно, Господь почув молитви солдата, адже невдовзі побратими відтягнули його у безпечне місце, надали першу медичну допомогу, згодом приїхали дівчата-медики з «Правого сектору». А далі — довгі дні боротьби за життя в госпітальях Краматорська, Дніпропетровська, Києва, перші кроки, як у дитинстві, та постійні переживання за товаришів, які лишилися на передовій.

— Сьогодні хочу щиро подякувати всім, хто боровся за моє життя, всім тим, хто підтримував мене як психологічно, так і фінансово, — щиро каже Ігор Приходай. — Особлива вдячність моїм друзям, парафіянам храму Різдва Пресвятої Богородиці в місті Рожищі, мамі та коханій Марічці.

Ігор Приходай ні про що не жалкує та ні на що не нарікає. Таких щирих і відкритих людей нині зустріти дуже важко. На запитання, чи змінив би щось, якби події повернути назад, однозначно і коротко відповідає: «Ні, бо захищати свою землю — обов'язок кожного чоловіка». Гадаю, завдяки такій патріотично налаштованій молоді ми обов'язково здобудемо перемогу в цій гібридній війні.

Ірина ВЛАСЮК

